

فارسى گندهارا

(فارسى اشعار دا هندکو اچ ترجمہ)

خواجہ یعقوب اختر

گندهارا هندکو بورڈ پشور پاکستان

16 کرىمى پلازہ نیورام پورہ گیٹ پشور

دل من روشن از سوز درون است
جہاں ہیں چشم من از اشک خون است
زرمر زندگی بیگانہ تر باد
کسے کو عشق را گوید جنون است

نہ کس از محبت مایہ دار است
نہ باہر کس محبت سازگار است
بروید لالہ باداغ جگر تاب
دل لعل بدخشاں بے شرار است

سومی گفت بلبیل باغباں را
دریں گل جز نہال غم نگیر د
بہ پیری می رسد خار بیاباں

میرے اندر دی آگ تل دل اے روشن
اے دنیا دیکھدا اکھیاں دا خون اے
سجھدا نہیں او رمز زندگی نوں
جبراً کہ عشق نوں کہندے جنوں اے

محبت تل نہ ہو کوئی مالدار اے
نہ ہر ہک نوں محبت سازگار اے
جگر تے داغ لے کے آندے لالہ
مگر لعل بدخشاں بے شرار اے

مسار ویلے مالی نوں بلبلی اے بولی
اس مٹی دا بوٹا غماں تل نکھر دے
پاندین بڑھا پایا بال دے کندے
مگر پھل جد جوان ہوندے تا مردے

به یزداں روز محشر برہمن گفت
فروغ زندگی تاب شرر بود
و لیکن گر زنجی با تو گویم
صنم از آدمی پائندہ تر بود

نوائے عشق را ساز است آدم
کشاید راز و خود راز است آدم
جہاں او آفریداین خوب تر ساخت
مگر با ایزد انباز است آدم

نہ من انجام ونے آغاز جویم
ہمہ رازم جہاں راز جویم
گراز روئے حقیقت پردہ گیرند
ہما جوک و مگر را باز جویم

کی اے حشر دے دن برہمن نے رب نوں
کہ حسن رند گانی بی ہک شرار آیا
اگر خفانہ ہو ویں تا میں تنوں کہہ ساں
کہ بت بی آدمی سی پائیدار آیا

عشق دے سردا ساز اے آدم
کھول دے راز تے آپی راز اے آدم
انہیں بڑائی دنیا انہیں سنواری اے
خدا دے راز دا ہراز اے آدم

نہ میں انجام نہ آغار لہناں
اووکی راز آں جہان راز لہناں
حقیقت تو اگر پردہ بی لائویں
میں فربی شک شبے دا راز لہناں

دریں گلشن پر لشیاں مثل بومیم
نمی دائم چه میں خواہم چه جویم
برآید آر زو یابرنیا ید
شہید سوزو ساز آرزویم

شنیدم در عدم پروانہ می گفت
دلے از زندگی تاب و ہم بخش
پریشاں کن سحر خاکسرم را
ولیکن سوزو سازیک شبنم بخش

سحر در شاخسار بوستانے
چه خوش می گفت مرغ نغمہ خوانے
برآور ہرچہ اندر سینہ داری
سرو دے نالہ - آہے خفانے

پریشان آں چمن وچ جسراں خشبو
سمجھ نیں آندی میں کے ٹھونڈناں واں
اے خواہش پوری ہوسی کہ نہ ہوسی
میں سوزو ساز دی خواہش دا شہیداں

سڑیں پروانہ بولے اس جہاں وچ
بخش دے زندگی دے چند لمحے
سویلے فراڈا دبویں توچھائی
مگر ہک رات سوزو ساز دے اے

سونوں وچ چمن دے شاخ اتے
گل کچھی کردا مرغ نغمہ خواں وے
جو کج سینے دے وچ ای بار کڈے
او راگ اے نالہ وے آہے وفعال وے

تہی از ہائے وہو یخانہ بود دے
گل عا از شرر بیگانہ بودے
نودے عشق وایق ہنگامہ عشق
اگر دل چوں خرد فرزانه بودے

زمرغان چمن نا آشنایم
بشاخ آشیاں تنہا سرایم
اگر نازک دلی از من کراں گیر
کہ خونم می ترا ود از نوایم

بگو جبریل را از من پیامے
مرا پسکیر نوری ندادند
ولے تاب و تب ماخاکیاں بین
بنوری ذوق نہوری ندا دند

اے خالی ہنگامے سی میخانہ ہوندا
سرمی مٹی تے شرر بیگانہ ہوندا
نہ ہوندا عشق نہ اس دے ہنگامے
اگر دل عاقل و فراز نہ ہوندا

چمن دے ہر ندیاں سی نا آشنا واں
شانزویں ت آشیا نے دی نغمہ سراواں
اگر دل اے نازک ترا تا پرے رہ
ٹپکدا وے تو جس سی میں او نوا واں

کوؤ جبریل نون پیغام میرا
نہیں دتانی منوں او جسم نوری
مگر تک خاکیاں دی چمک نون
نہیں ملیا نوریاں نون سوز دوری

سفاطہ را مئے او جام جم کرد
درون قطرہ ام پوشیدہ یم کرد
خرد اندر سرم بتخانہ ریخت
خلیل عشق دیرم را حرم کرد

گدائے جلوہ رفتی برسرطور
کہ جان تو ز خود نامحرمے اس
قدم در جستجوی آدے زن
خدا ہم در تلاش آدے است

دلت می لرزد از اندیشہ مرگ
ز ہمیش زرد مانند زریدی
بخود باز آخو دی را پختہ ترگیر
اگر گیری پس از مردن غیری
